

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 69 Stemmer mod 36.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 6217).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Aksel Larsen: Justitsministeren har givet Regeringens Begrundelse for dette Lovforslag. Begrundelsen er af en saadan Art, at jeg ikke ser mig i Stand til at anerkende den. Jeg ser her bort fra, at Ministeren ved en bestemt Lejlighed i den offentlige Debat, nemlig efter Dommen over Lægerne i København, erklærede til Pressen, at nu kunde han ikke under nogen Omstændighed bibeholde Nævningerne i Svangerskabssager, for saa vilde man sige, at det var blot, fordi Nævningerne havde afsagt en Kendelse i Overensstemmelse med, hvad Justitsministeren ønskede. Jeg ser bort herfra, for det er den Slags Ting, som man dog vel ikke skal tage alvorligt, og det er vel den Slags Udtalelser, som Justitsministeren trods alt helst vilde have usagt. Jeg henholder mig til, hvad Ministeren bl. a. har sagt i Dag. Dér vil jeg igen tillade mig at gaa let hen over det Kronvidne, Ministeren kører op med, nemlig Rigsadvokat Goll. Jeg synes, med de Erfaringer, Justitsministeren har, skulde han efterhaanden være lidt varsom med at køre op med Kronvidner, det være sig i Studenterforeningen eller i Folketinget. Hvad det Spørgsmaal angaar, hvad Rigsadvokat Goll har ment om denne Sag, har Ministeren henvist til en Kronik i „Politiken“, men det er virkelig ikke udtømmende. Fhv. Rigsadvokat Goll kunde i hvert Tilfælde allerhøjest tale for sig selv personlig. Det er jo en almindelig bekendt Sag, at Rigsadvokat Goll, da Svangerskabskommissionen blev nedsat, havde en Mening, der principielt afveg fra Svangerskabskommissionens Flertalsbetænkning. Ikke desto mindre medførte Forhandlingerne i Kommissionen, at Rigs-

advokat Goll og mange andre, der paa Forhaand maatte antages at være Modstandere af den sociale Indikation, indsaa, at den kom man ikke uden om, og Resultatet blev altsaa Kommissionens Flertalsbetænkning og Kommissionens Mindretalsbetænkning, idet Mindretallet dog kun bestod af een, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit. Altsaa, Rigsadvokat Goll kan højst have udtalt sig om, hvad hans personlige Mening var paa det Tidspunkt, da han skrev den Kronik, men ikke, hvorledes den vilde være blevet, hvis han havde haft Lejlighed til at gennemdiskutere denne Sag med andre. Men dernæst kan den nu afdøde Rigsadvokats Holdning jo ikke være afgørende, for Justitsministeren mener aabenbart, at i alle andre Retninger var Rigsadvokat Goll et haabløst forvirret Individ, hvis Mening man ikke skulde tage Hensyn til. (Justitsministeren ryster paa paa Hovedet). Ja, Ministeren har da i hvert Fald fuldkommen forkastet Kommissionsforslaget, sagt, det var uanvendeligt, udueligt.

Dernæst sagde Ministeren, at ogsaa Rigsadvokat Goll mente, at Domsmandsinstitutionens Indførelse overflødiggjorde Nævningernes Medvirken; jeg maa tillade mig at erindre Justitsministeren om, at det Spørgsmaal har vi diskuteret een Gang, og da kom jeg med en Bemærkning, som Ministeren indlod at svare paa; der er Lejlighed til det nu. Hvis det, dengang Domsmandsinstitutionen blev indført ved Lov, vedtaget af den danske Rigsdag gennem tre Behandlinger i Folketinget og tre Behandlinger i Landstinget, havde været Mening, at Nævningernes Virkeomraade skulde indskrænkes, bl. a. paa det Felt, vi her behandler, hvorfor kom det saa ikke til at staa i den samme Lov? Hvorfor kommer man først nu, et Par Aar efter, og siger: Vi er kommet i Tanker om, at vi har faaet en Domsmandsinstitution; nu kan vi bruge den som god Begrundelse til at indskrænke Nævningernes Virkeomraade.

Dernæst Ministerens anden væsentlige Begrundelse for, at Nævningerne er sat ud af Spillet: at Straffene nedsættes saa stærkt — den er jo aldeles ikke holdbar, eller kun holdbar, hvis Anklagemyndigheden i Fremtiden vilde anlægge en Praksis, der ganske vist ligner den hidtidige, men som jeg dog ikke tror er fuldt forsvarlig. Jeg sagde det før, jeg gentager det nu: der er højst af Anklagemyndigheden rejst Sag imod Lovovertrædere i eet Tilfælde af Tusind, højst. Anklagemyndigheden har paa Forhaand forbeholdt sig Ret til at bestemme, hvem der